

عنوان مقاله:

ضبط ارجح «ی» میانجی در حالت اضافه و همایی با «ها» ی غیر ملفوظ

محل انتشار:

فصلنامه فنون ادبی، دوره 2، شماره 1 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

محمد ایرانی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه کردستان

خلاصه مقاله:

یکی از مشکلات نگارشی زبان فارسی، کتابت و اظهار نشانه ی اضافه ی اسمی یا وصفی در مورد واژه هایی است که در صورت نوشتاری آن ها «ه/ه» غیر ملفوظ به کار رفته و به عبارتی، واج پایانی آن ها کسره (ـ) یا مصوت کوتاه «e» به شمار می آید. اختلاف در شیوه ی نگارش صامت میانجی «ی» (y) پس از واژه ی مختوم به «ها» ی ناملفوظ به صورت «ی» کامل پس از «ه/ه» یا به شکل «یا» ی ابتر (ء) بر روی «ه» ی ناملفوظ (ه/ه) ناشی از دو تفاوت دو نگاه نو و سنتی است. نوشتار حاضر در پی آن است که ضمن تشریح و نقد هر دو دیدگاه، به بررسی سیر تحول تاریخی میانجی «ی»، شناسایی ارزش آوایی آن، و نقش این همخوان میانجی در ساخت و افزایش هجای جدید و در نهایت گزینش نگارش شایسته تر آن بپردازد تا شاید با پذیرش نتیجه ی پژوهش حاضر، شاهد کتابت واحدی از آن در همه ی منابع مکتوب و رسانه های نوشتاری (کتاب، رساله، مقاله، روزنامه، مجله، نوشته های الکترونیکی و ...) باشیم.

کلمات کلیدی:

خط فارسی، واج، صامت میانجی، مصوت، هجا، اضافه، های غیر ملفوظ، یای میانجی، یای ابتر، یای ملینه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1208144>

